

Chương Mười Ba

LƯỚI TÌNH KHÓ THOÁT

ên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh chạy thẳng vào rừng, thoát khỏi vùng Xà Cốc.

Thật không biết vì một sức mạnh nào làm cho nàng không biết mệt ư nào, nàng quên tất cả nguy hiểm để chạy thẳng một mạch không dám nghỉ.

Đêm vắng giữa rừng hoang, gió lạnh cắt da và sự dùng tận sức lực con người quả là một điều khốn đốn, bây giờ thì chẳng những nàng không nghe lạnh mà mình lại còn đầm mồ hôi. Hơi thở của nàng dồn dập, thế nhưng nàng không dám nghỉ.

Cũng không biết nàng đã chạy được bao nhiêu giờ, không biết chạy đã bao xa.

Bây giờ thì phương đông bóng tối đã nhạt dần, mây trắng lãnh đãng bay ngang.

Yên Phi Quỳnh tóc tai rối bù, quần áo xác xơ, mồ hôi từ trên mặt trên lưng đầm ra cả áo ngoài.

Bây giờ hai tay ôm Giang Hàn Thanh của nàng gần từ trần, hai chân nàng bủn rủn, nàng chậm dần và dừng hẳn lại

Nhè nhẹ đặt Giang Hàn Thanh xuống dựa cội cây, nàng chầm chậm ngồi xuống sát bên hấn vừa thở vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt.

Nàng chợt cảm thấy tình cảnh của mình thật mơ hồ, thật sự thì nàng đã cứu Giang Hàn Thanh thoát khỏi tay của Nhị sư huynh, nhưng rồi tới đây nàng sẽ đi đâu và sẽ làm sao? Thiên Ty Châm là độc không thuốc cứu vào bất cứ giờ nào bị trúng, nhưng nhất định gặp giờ ngọ là mạng vong.

Nghĩa là nếu trúng nó vào buổi chiều hay buổi sáng mà ngay lúc đúng giờ ngọ là kể như phải chết.

Bây giờ thì trời đã sáng rồi, bóng tối âm u của đêm dài đã nhường chỗ cho ánh sáng, không khí lạnh lẽo đã tan dần để ánh nắng đem hơi ấm lại cho con người, thế nhưng ánh sáng ấm áp này sẽ dẫn mau tới giờ ngọ, giờ mà đối với người bị trúng độc châm, giờ mà đối với Giang Hàn Thanh là giờ của tử thần.

Gió núi ban mai thốc mạnh, da thịt của Yên Phi Quỳnh nghe lạnh buốt và tâm nàng cũng tê theo.

Quan một đêm dài vì độc chất ngấm vào nên đôi mắt nhắm nghiền hôn mê, da mặt hấn mét xanh như người chết.

Nếu không bằng vào hơi thở yếu ớt của hấn còn sót lại thì bất cứ ai cũng thấy đó là một thây ma.

Yên Phi Quỳnh cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết, nàng cảm thấy không còn một đóm hy vọng nào, không còn một ai để cho nàng dựa vào để mong cứu vãn tình thế bi đát.

Nhất thời, bao nhiêu dồn nén trong lòng vụt bật ra, nàng phục xuống mình của Giang Hàn Thanh, nàng bật khóc lên thành tiếng. Giọng khóc của nàng nghe bị thấm tận cùng.

Thôi rồi, bao nhiêu công phu, bao nhiêu sự hy sinh của nàng bây giờ trở thành vô dụng, cuối cùng rồi hẳn cũng phải chết mà thôi.

Những giọt nước mắt nóng hổi của nàng rơi trên thân thể lạnh ngắt của Giang Hàn Thanh.

Những giọt thiết tình cũng trở thành như băng giá.

Nàng thò tay vào ngực áo của hắn thì bỗng giật mình, chỗ cần phải còn một chút ấm ấm của hắn là nơi ngực, bây giờ cũng đã lạnh rồi!

Nàng không còn khóc được nữa, mắt nàng ràn rụa và nàng bỗng cười như rú:

– Giang Hàn Thanh, chàng đã chết rồi, cuối cùng rồi chàng cũng chết, nhưng tôi sẽ cùng chàng trên đường đến âm tuyền, chàng sẽ không khi nào cô tịch.

Nàng dụi đầu vào ngực Giang Hàn Thanh hồi lâu rồi như quyết tâm nàng ngẩng mặt lên nói một cách tỉnh khô:

– Không, chàng không thể chết tức tưởi như thế này. Ta quyết tìm cho được Xà Cô Bà, ta buộc người phải cứu cho chàng sống.

Tia mắt nàng chợt lóe trở lại một tia hy vọng, nàng bỗng xốc Giang Hàn Thanh lên tay, nhưng nàng vừa đứng tên thì, không biết từ bao giờ, gã thiếu niên áo xanh đã đứng sát bên nàng.

Yên Phi Quỳnh giật mình.

Gã thiếu niên thư sinh cũng giật mình, hắn hỏi:

– Sao? Hắn mang thương tích nặng lắm phải không?

Cách điệu và giọng nói của gã thư sinh thật vô cùng thân thiết.

Khi đứng lên và khi vừa thấy gã thư sinh, Yên Phi Quỳnh không biết bạn hay thù, nàng thi triển thân pháp Ngư Long Bá Biến, nhảy ra cách một khoảng xa, nhưng nàng không nhận được gã thư sinh áo xanh dùng thân pháp nào mà khi nàng dừng lại thì hắn đã ở ngay trước mặt.

Nàng giật mình nhìn kỹ, trước mặt nàng là một gã thư sinh thiếu niên, mi thanh mục tú, hắn chỉ đứng nhìn Giang Hàn Thanh trong tay nàng chứ không hề tỏ ra có ý muốn đối địch.

Yên Phi Quỳnh sửng sốt hồi lâu rồi bỗng nàng vụt có một sự so sánh trong lòng:

Giang Hàn Thanh là một người đẹp trai nhất mà ta được gặp, không ngờ bây giờ

gã thư sinh áo xanh này lại còn đẹp hơn nữa.

Thật nàng so sánh cũng không phải là vô lý vì vẻ đẹp của gã thiếu niên thư sinh này còn mang theo dáng dấp mỹ nhân nữa.

Nàng nhìn hấn trân trân và hỏi:

– Các hạ là ai?

Gã thiếu niên thư sinh cười và hỏi:

– Hấn là chi của cô nương?

Yên Phi Quỳnh ấp úng:

– Hấn là là ca ca của tôi.

Gã thiếu niên thư sinh cười:

– Thế còn tôi lại là ca ca của hấn.

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh thụt luôn mấy bước.

Gã thiếu niên thư sinh nghiêng mình, hấn đã đứng ngay trước mặt nàng, hấn cười:

– Thương thế của hấn nặng lắm, xin cô nương hãy đặt xuống cho tôi xem thử.

Yên Phi Quỳnh lừ mắt:

– Người xem cái gì?

Thiếu niên thư sinh đáp:

– Tôi cần xem xét vì tôi có biết qua y thuật,

Yên Phi Quỳnh lắc đầu:

– Y thuật có tinh thâm đến đâu thì cũng không thể cứu được đâu. Hãy tránh ra cho ta đi.

Thư sinh áo xanh nói:

– Cô nương không nên như thế, chẳng lẽ trong đời này chỉ có một mình Xà Cô Bà mới cứu được hấn sao?

Yên Phi Quỳnh ngơ ngác:

– Tại sao... sao các hạ biết chuyện ấy?

Thiếu niên thư sinh đáp:

– Chính vừa rồi tôi có nghe cô nương bảo như thế ấy.

Yên Phi Quỳnh nói.

– Hấn đã trúng phải Thiên Ty Châm vì thế nên ngoài Xà Cô Bà ra, không còn ai có thể cứu được.

Gã thiếu niên thư sinh cau mặt:

– Thiên Ty Châm? Thứ gì lại gọi là Thiên Ty Châm?

Thấy mặt trời một lúc mỗi lên cao, trong lòng Yên Phi Quỳnh nóng như lửa đốt, nàng cau có nói dần từng tiếng một:

– Nói ra người cũng không biết được và bây giờ đã quá trưa rồi, hãy tránh cho ta đi.

Thiếu niên thư sinh lắc đầu:

– Cô nương không thể đến tìm Xà Cô Bà.

Tuy nóng nảy muốn đi, nhưng khi nghe gã thiếu niên thư sinh nói thế.

Yên Phi Quỳnh vội dừng lại hỏi:

– Tại làm sao không thể tìm Xà Cô Bà?

Thiếu niên thư sinh nói:

– Lệnh huynh đã truyền Kim Lệnh truy tập Giang Hàn Thanh, dầu bắt sống hay giết chết gì cũng được, buộc phải mang về tận Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn, nếu cô nương đến tìm Xà Cô Bà tức là mang hấn đến nạp mạng đấy.

Yên Phi Quỳnh do dự:

– Có phải vừa rồi các hạ đã dùng truyền âm.

Gã thiếu niên thư sinh gật đầu:

– Nếu không thì làm sao tôi lại biết mà truy cản Nhị cung chủ và theo cô nương đến đây.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Hấn quả thật là anh em với các hạ à?

Thiếu niên thư sinh đáp:

– Tại hạ đâu có gì phải lừa cô nương đâu, xin cô nương đừng ngại.

Yên Phi Quỳnh gặng lại:

– Các hạ là Giang Đại công tử?

Thiếu niên thư sinh lắc đầu:

– Không, tại hạ là Đồng Nhược Băng, là anh em kết nghĩa với Giang Nhị công tử.

Yên Phi Quỳnh cúi xuống nhìn Giang Hàn Thanh và đột nhiên nước mắt chảy ra:

– Thật ra thì đâu có tìm được Xà Cô Bà, tôi nghĩ cũng khó mà cứu sống.

Đồng Nhược Băng nói:

– Cũng không chắc như thế, nhưng tôi thấy chúng ta nên tìm chỗ vắng để xem xét lại cho thật kỹ.

Yên Phi Quỳnh thở ra:

– Trúng Thiên Ty Châm thì không thể sống qua giờ Ngọ, tôi xem tình hình đã hết hy vọng.

Đang lúc lênh đènh cô độc, bỗng gặp được Đồng Nhược Băng, gặp được người anh kết nghĩa của Giang Hàn Thanh thì thật không có gì an ủi cho bằng, chính về thế cho nên Yên Phi Quỳnh cũng chẳng muốn đi đâu.

Đồng Nhược Băng thúc giục:

– Đã thế thì chúng ta càng đi cho sớm, đi chỗ nào thuận tiện để tìm cách chứ không lẽ đứng đây nhìn hấn chết hay sao?

Vừa nói hấn vừa vạch cây đi trước.

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh lẻo đẹo theo sau.

Đã được một hồi, hai người gặp một chỗ cây cối rậm rạp dựa bên hóc núi, Đồng Nhược Băng lại nói:

– Chỗ này nghỉ được rồi.

Và hấn chỉ khoảng đất sạch rồi bảo Yên Phi Quỳnh:

– Hãy đặt hấn nằm xuống đó.

Yên Phi Quỳnh nhè nhẹ đặt Giang Hàn Thanh nằm xuống.

Đồng Nhược Băng ngược mặt nhìn lên trên không và hú một tiếng thật lớn.

Tiếng rú cao vút kéo dài không dứt.

Yên Phi Quỳnh tái mặt, nàng rút thanh trường kiếm chỉ thẳng vào mặt Đồng Nhược Băng:

– Các hạ muốn làm gì?

Nàng hỏi chưa dứt thì trên không bỗng sáng rực, một vùng trắng xóa từ trên ập xuống.

Hơi gió dồn ép, làm cho Yên Phi Quỳnh đứng dưới cũng cảm thấy lung lay. Tiếp liền theo, một con hạc từ trên sà xuống, nó đi lại cúi đầu nhủi nhủi cái mõ vào thân áo của Đồng Nhược Băng ra chiều thân mật vô cùng...

Chưa bao giờ thấy một con bạch hạc to lớn như thế cho nên Yên Phi Quỳnh cảm thấy lạ kỳ và bây giờ nàng mới biết tiếng hú vừa rồi là do Đồng Nhược Băng gọi con hạc ấy.

Nghĩ đến đó nàng chợt đỏ bừng đôi má vì hành động thất thố của mình và vội vàng thu kiếm tra vào vỏ.

Đồng Nhược Băng vuốt đầu con bạch hạc và nói nho nhỏ:

– Tuyết Vu, bọn ta cần nghỉ tại đây, phiền người tuần thám ở trên không, nếu thấy bóng dáng địch nhân thì hãy cấp tốc cho ta biết.

Con chim quả nghe được tiếng người, nó nhúi đầu vào áo Đồng Nhược Băng tỏ vẻ tuân lời và vỗ cánh bay vút lên không.

Đồng Nhược Băng ngồi xổm xuống đặt ba ngón tay thăm mạch cho Giang Hàn

Thanh.

Vừa nắm vào động mạch Giang Hàn Thanh là tái mặt hỏi ngay:

– Hắn bị trúng độc được gì như thế?

Yên Phi Quỳnh lo lắng:

– Nhưng có cứu được hay không?

Đồng Nhược Băng ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt nàng, hắn cảm thấy cô gái này đối với Giang Hàn Thanh quả là nặng tình, vì nàng hỏi mà vẻ mặt thật vô cùng thảm não.

Đồng Nhược Băng thở ra lắc đầu:

– Chất độc đã ăn thông vào huyết quản, cũng may là hắn có để phòng dùng chân khí hộ tâm, vì thế chất độc không phạm vào tim.

Hắn móc trong túi ra một bình thuốc trúc lấy một hoàn cho vào miệng Giang Hàn Thanh...

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Nếu đã có chân khí hộ tâm thì chắc không đến nỗi nào.

Đồng Nhược Băng ảm đạm lắc đầu:

– Tuy chân khí của hắn thật mạnh, nhưng sau khi hôn mê thì khó mà bảo trì được lâu dài.

Yên Phi Quỳnh bật khóc:

– Như vậy không còn cách nào cứu được hay sao?

Nàng không còn dẫn được nữa, nàng phục xuống mình Giang Hàn Thanh khóc nức lên.

Đồng Nhược Băng vội nói:

– Xin cô nương đừng khóc nữa, hãy cho tôi biết Giang hiền đệ bị trúng chất độc chi để tôi nghĩ cách cứu chữa.

Yên Phi Quỳnh lau nước mắt nói.

– Hắn bị trúng một mũi Thiên Ty Châm, độc châm chứa đựng nước dãi của những con rắn cực độc, nó là thứ mà chính người tạo ra cũng không có thuốc giải được.

Ngẩng nhìn mặt trời, Đồng Nhược Băng chột cau mày:

– Bây giờ cũng là gần giờ Tý, giờ Ngọ cũng sẽ chẳng bao xa, Tuyết Vu bay mau thế nào cũng không làm sao đến kịp Lạc Hoa Đảo được.

Yên Phi Quỳnh hình như không nghe gì, nàng cứ lẩm nhẩm trong miệng:

– Nhất định phải tìm Xà Cô Bà, nhất định là bà ta có cách chữa.

Đồng Nhược Băng cau mặt:

– Bà ta có nói với cô nương là chữa được không?

Yên Phi Quỳnh gật đầu:

– Bà ta nói như thế.

Đồng Nhược Băng trầm ngâm:

– Trúng phải Thiên Ty Châm đã là không thuốc giải thì bà ta làm sao cứu được?

Yên Phi Quỳnh nói:

– Xà Cô Bà đã nói rằng bà ta sẽ dùng cách chưng để trục độc. Khi mà phải chưng như thế trong bảy ngày đêm thì độc khí mới trục khỏi cơ thể được.

Đồng Nhược Băng hỏi:

– Nhưng cô nương có nghĩ rằng bà ta không lừa cô nương đấy chứ?

Yên Phi Quỳnh đáp:

– Xà Cô Bà với gia sư vốn là chỗ cựu tình, lúc nhỏ tôi đã từng ở với bà ta khá lâu, tuy bà ta là người gian tham xảo trá nhưng đối với tôi thì nhất định không.

Đồng nhược Băng cắn răng:

– Được rồi, chúng ta hãy đi tìm Xà Cô Bà.

Yên Phi Quỳnh vừa lộ vẻ mừng, nhưng sau đó nàng lại ủ rũ ngay:

– Tôi sợ... hông xong vì Đại sư huynh của tôi đã ban Kim Lệnh thì Xà Cô Bà nhất định không dám cưỡng lại.

Đồng Nhược Băng trầm giọng:

– Chỉ cần Xà Cô Bà có thể có thể phương pháp trị được, còn chuyện bà ta làm hay không thì không ngại lắm đâu.

Đã từng biết qua trình độ võ công của Đồng Nhược Băng, và trong tình thế này cũng không còn cách nào hơn nữa, nên Yên Phi Quỳnh đành phải nghe theo.

Được rồi, chúng ta cứ đi đến đó rồi sẽ hay sau.

Đồng Nhược Băng đưa tay ngăn lại:

– Khoan, cô nương hãy đợi tôi.

Hắn bước ra ngoài ngửa mặt hú một tiếng thật dài. Thì trên không, con Bạch hạc khi nãy lại vẫn qua và đáp xuống.

Đồng Nhược Băng bảo Yên Phi Quỳnh:

– Thời giờ gấp lắm, cô nương hãy bồng Giang hiền đệ lên lưng Tuyết Vu thì mới mong đi kịp.

Yên Phi Quỳnh cau mặt:

– Thế còn công tử?

Đồng Nhượng Băng đáp:

– Tôi sẽ theo sát một bên, không sao đâu mà sợ.

Yên Phi Quỳnh ngẫm nghĩ con đường mà nàng đã chạy suốt một đêm, bây giờ quả thật nếu đi bằng chân thì nhất định không thể nào đến kịp trước giờ Ngọ được, vì thế nàng không nói thêm tiếng nào cả, nàng bỗng Giang Hàn Thanh vội vã nhảy lên lưng hạc.

Đồng Nhượng Băng căn dặn:

– Cô nương hãy ngồi cho vững.

Và quay qua hấn dặn con Bạch hạc:

– Tuyệt Vu, người hãy đưa nàng đến Xà Cốc thật nhanh nghe.

Đúng là con chim nghe rõ được tiếng người, nó vừa nghe tiếng củ a Đồng Nhượng Băng là nó gật đầu và chớp cánh bay lên.

Ngồi trên lưng con Bạch hạc, Yên Phi Quỳnh cảm thấy như ruột gan mình dồn lên ngực vì sức bay thẳng lên quá nhanh, và chỉ một thoáng sau, đám rừng bên dưới chỉ còn là một đám xanh mờ.

Tuy đã từng phi thân nhanh như gió, nhưng lần này Yên Phi Quỳnh cũng phải choáng váng vì sức bay quá nhanh, cao của con Bạch hạc, nàng nghĩ bây giờ mà rơi xuống thì nhất định đầu có một thân pháp Thiên Cân Trụy hay đến cách mấy cũng tan xương nát thịt.

Nhưng thật ra thì cuối cùng nàng vẫn yên tâm vì mặc dầu bay cao và nhanh, con vật tinh khôn như biết rất rõ vấn đề bảo trọng người trên lưng nó, vì thế cách bay của nó vừa ổn vừa có vẻ giữ gìn cẩn thận. Chính điều đó đã làm nàng không còn sợ sệt, như thế một lúc lâu, thỉnh thoảng con Bạch hạc cúi mình xuống thật nhanh làm cho Yên Phi Quỳnh bị giật mình dòm xuống thì nàng thấy cảnh vật bên dưới khá rõ ràng.

Chỗ mông lung mơ hồ toàn mây trắng, đến chỗ rừng lại hiện ngay trước mắt quá mau, Yên Phi Quỳnh biết con hạc xuống thật nhanh chứ không là lấy đà đáp xuống như những con chim to lớn khác.

Chỉ bấy nhiêu đó đủ thấy con Bạch hạc này có một sức mạnh phi thường.

Bây giờ Yên Phi Quỳnh nhìn rõ, nàng thấy đúng là Xà Cốc, chỗ mà nàng đã bỏ lại sau suốt một đêm dài chạy không dám nghỉ, thế mà chỉ trong vòng mấy phút, con vật đã đưa nàng trở lại quá nhanh.

Khi con chim chân vừa chấm đất, Yên Phi Quỳnh mừng rỡ, nàng lật đật tuột xuống chạy nhanh vào cửa động.

Nhưng khi vừa đến cửa, nàng bỗng giật mình dừng lại.

Nàng bỗng cứng Giang Hàn Thanh trong tay và cất tiếng kêu thật lớn:

– Xà Cô Bà, Xà Cô Bà.

Ngay khi ấy, từ sau nàng bỗng có tiếng của Đồng Nhược Băng:

– Xà Cô Bà không có mặt ở đây.

Yên Phi Quỳnh ngơ ngác hơn tên, vì khi nàng quay lại và thấy họ Đồng chấp tay sau đít đứng sát nên nàng không biết tự bao giờ.

Đúng như Đồng Nhược Băng đã nói khi vừa vào đến đây thì Yên Phi Quỳnh đã phát hiện ra chuyện ấy trước rồi.

Xà Cô Bà đã vắng bóng trong thạch động.

Nàng vội hỏi Đồng Nhược Băng:

– Công tử đến bao giờ?

Chuyện Xà Cô Bà không có ở đây, nàng không lấy làm lạ lắm vì có thể bà ta đi đâu đó, chứ còn chuyện hàng trăm dặm đường xa mà Đồng Nhược Băng lại theo kịp sức bay của con Bạch hạc thì quả là việc mà nàng không làm sao tưởng tượng được.

Đồng Nhược Băng nhìn nàng mỉm cười:

– Cô nương tưởng tại hạ biết bay, được như con Bạch hạc à? Không phải thế đâu, chính tôi cũng đeo theo chân nó mà tới đây đấy chứ.

Yên Phi Quỳnh hiểu ra, nàng gật đầu và hỏi:

– Công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đồng Nhược Băng đáp:

– Xà Cô Bà đã không còn ở đây, vậy chúng ta hãy mang Giang Hàn Thanh hiền đệ vào trong rồi sẽ tính.

Vừa nói, cánh tay của hắn cũng vừa phát nhẹ.

Một luồng tiềm lực bay ập vào cánh cửa, hai khoen sắt to khóa cửa cũng lập tức gãy ra.

Yên Phi Quỳnh rung động.

Con người này nội lực thật không sao lường được.

Nàng bỗng Giang Hàn Thanh chậm chậm theo sau Đồng Nhược Băng vào thạch động, bên trong quả nhiên trống rỗng, hình như Xà Cô Bà đã bỏ đi chứ không phải còn lẫn quần gần đây.

Đồng Nhược Băng bước vào nhưng hình như hắn quên cả Yên Phi Quỳnh ở sau lưng, hắn đứng chấp tay sau đít nhìn trần nhà trần trối, còn Phi Quỳnh lẩm bẩm một mình:

– Lạ nhỉ, không hiểu bà ta đã đi đâu?

Đồng Nhược Băng nói theo luôn:

– Cứ theo tình hình này thì có lẽ Xà Cô bà đã theo Nhị cung chủ về Tổng Đàn của Ngũ Phương Môn rồi.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Rồi. Chúng ta phải làm sao?

Đồng Nhược Băng quay lại nhìn Giang Hàn Thanh và khẽ nói:

– Cô nương hãy bồng hấn đặt trên chiếc phản kia rồi sẽ tính.

Giọng nói của Đồng Nhược Băng bây giờ thật là trầm lắng, lạnh lùng. Hình như bao nhiêu tâm tư của hấn cũng trầm trọng, nhưng Yên Phi Quỳnh chỉ lo lắng cho Giang Hàn Thanh nên nàng không để ý, nàng vội bồng hấn rồi đặt nằm ngay ngắn trên chiếc phản.

Đặt xong Giang Hàn Thanh nằm xuống, Yên Phi Quỳnh đứng sát một bên nhìn hơi thở thoi thóp của hấn, mặt nàng trông như kẻ mất hồn.

Nhưng gian thạch thất trầm trầm không một tiếng động, cả hơi thở của Yên Phi Quỳnh cũng như không còn có nữa.

Lặng như thế một lúc thật lâu, nàng vội quay lại quỳ xuống bên Đồng Nhược Băng và giọng nàng như nghẹn lại:

– Đồng công tử, tôi có một yêu cầu, xin công tử nhận lời.

Đồng Nhược Băng nhìn nàng thấp giọng:

– Cô nương cứ nói.

Yên Phi Quỳnh nức nở:

– Thời giờ không còn bao lâu nữa, Giang nhị công tử chắc không thể nào sống được, tôi... tôi cũng không còn muốn sống nữa, tôi cầu xin công tử hãy chôn dùm chúng tôi một chỗ.

Vẽ mặt của Đồng Nhược Băng có phần kinh ngạc:

– Cô thật yêu hấn đến mức ấy hay sao?

Yên Phi Quỳnh nghẹn ngào:

– Tôi phải chết, đáng lý tôi không nên ám toán hấn, nhưng tôi không thể cứu được hấn, tôi phải chết cùng hấn cho linh hồn hấn khỏi cô đơn.

Đồng Nhược Băng chớp mắt:

– Chính cô đã phóng độc châm?

Yên Phi Quỳnh khóc rống lên:

– Tôi thừa lúc hấn không để phòng mà phóng độc châm. Bây giờ tôi phải chết, đem cái chết mới chuộc được lỗi lầm.

Đồng Nhược Băng nhấc tay lên, hấn định điểm vào tử huyệt của nàng nhưng không biết nghĩ sao, hấn buông tay xuống và chỉ trong thoáng chốc, bao nhiêu sát khí trên mặt hấn tiêu tan.

Qua một lúc khá lâu, Đồng Nhược Băng mới nói:

– Chưa chắc hẳn đã phải chết đâu, cô nương không nên làm như thế.

Không biết rằng mình vừa thoát chết dưới bàn tay của người đối diện, Yên Phi Quỳnh vừa khóc vừa nói:

– Thiên Ty Châm là vật mà không ai có thể thoát qua giờ ngo, bây giờ thì hẳn sắp chết đến nơi rồi.

Đồng Nhược Băng nói:

– Tôi đã cho hẳn uống một hoàn đan được chắc chắn có thể bảo trì tâm mạch cho hẳn được lâu hơn.

Yên Phi Quỳnh cứ khóc:

– Nhưng nhưng thử chất độc bằng nước giải hàng trăm con rắn độc này thì không còn thuốc chi chữa được.

Đồng Nhược Băng lầm thầm:

– Trăm thứ rắn độc, trăm thứ rắn độc.

Yên Phi Quỳnh chợt thấy trong ánh mắt của Đồng Nhược Băng lóe lên những tia sáng rờn rợn, những tia sáng trong mắt hẳn làm cho nàng không dám nhìn lâu.

Dầu là một vị Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn, nhưng Yên Phi Quỳnh cũng vẫn là một cô gái còn non, chính vì thế nên cái nhìn của Đồng Nhược Băng khiến cho nàng cúi mặt.

Đồng Nhược Băng lại gật gù nói một mình:

– Đúng, đúng chỉ còn cách dùng độc công mà thôi.

Yên Phi Quỳnh chớp mắt hỏi nhanh:

– Sao? Công tử bảo sao?

Đồng Nhược Băng không trả lời, hẳn đi đến cầm tay của Giang Hàn Thanh bắt mạch.

Hồi lâu hẳn lộ vẻ mừng:

– Linh đan hộ tâm của ân sư quả là thần diệu rất hiệu nghiệm, tâm mạch của hẳn quả mạnh hơn nhiều.

Yên Phi Quỳnh thở phào:

– Đồng công tử có biện pháp cứu được rồi chăng?

Đồng Nhược Băng nói:

– Tôi vốn đã nghĩ ra một cách, nhưng vừa rồi tôi không dám thi hành vì tôi sợ tâm mạch của hẳn yếu quá không chịu nổi.

Yên Phi Quỳnh thoáng vẻ mừng:

– Nhưng bây giờ thì được chứ?

Đồng Nhược Băng đáp:

– Tâm mạch của hấn không bị chất độc công phá, như thế ta có thể thử xem.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Nhưng biện pháp ấy là chi?

Đồng Nhược Băng vừa bước ra ngoài vừa nói:

– Phải lấy độc trị độc.

Yên Phi Quỳnh chực hỏi, nhưng thấy Đồng Nhược Băng đã đi thẳng ra ngoài nên nàng phải dừng lại để hộ vệ cho Giang Hàn Thanh.

Một lúc sau Đồng Nhược Băng trở vào, theo sau hấn là con Bạch hạc.

Đồng Nhược Băng đi thẳng lại chỗ Giang Hàn Thanh nằm, đưa tay vạch miệng hấn ra, con Bạch hạc vội bước tới dứt mõ nó vào ngay miệng hấn.

Hình như đã được Đồng Nhược Băng căn dặn, con Bạch hạc vừa dứt mõ vào miệng Giang Hàn Thanh thì một chất nước trắng trắng trong mõ nó chảy ra, đúng là nước giải con vật.

Yên Phi Quỳnh hơi lấy làm lạ, nàng nghĩ Đồng Nhược Băng vừa nói là lấy độc trị độc, không lẽ chất nước giải của con vật này độc lắm và nó có thể dùng trị được chất độc của hàng trăm con rắn của Xà Cô Bà?

Thế nhưng nàng không dám hỏi, vì thần sắc của Đồng Nhược Băng bây giờ thật nghiêm túc.

Đồng Nhược Băng ngồi nhìn chăm chỉ một hồi lâu và vẫy vẫy tay:

– Thôi Tuyết Vu, đủ rồi.

Con vật tinh khôn ngừng mõ lên và quay bước đi ra.

Đồng Nhược Băng nói theo:

– Tuyết Vu cảm ơn nhe, hãy canh chừng dùm bên ngoài cho cẩn thận.

Con vật lại gật đầu và bước thẳng ra ngoài.

o O o